

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozatot a felperesekre vonatkozó részében semmisítse meg;
- másodlagosan az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozatnak a felperesekkel szemben bírságot kiszabó 2. cikkét változtassa meg úgy, hogy a bírságot semmisítse meg vagy legalábbis jelentősen csökkentse;
- az Elsőfokú Bíróság az alperest kötelezze saját költségeinek és a felperesek költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperesek a COMP/F/39.396 — „kalciumkarbid- és magnéziumalapú reagensek az acél- és a földgázágazatban”-ügyben 2009. július 22-én hozott C(2009) 5791 végleges bizottsági határozatot vitatják. A megtámadott határozatban az EK 81. cikk, valamint az EGT-Megállapodás 53. cikkének megsértése miatt bírságot szabtak ki a felperesekkel és további vállalkozásokkal szemben. A felperesek a Bizottság szerint egységes és folyamatos jogsértésben vettek részt az EGT-ben — Spanyolországon, Portugálián, Írországon és az Egyesült Királyságon kívül — a kalciumkarbid- és magnéziumszektorban, amely jogsértés a piac felosztásában, a kvótákra vonatkozó megállapodásokban, az ügyfelek felosztásában, árrögzítésben, valamint az árakra, az ügyfelekre és az eladási mennyiségekre vonatkozó bizalmas információk cseréjében állt.

Keresetük alátámasztására a felperesek hat jogalapra hivatkoznak.

Először is azt kifogásolják, hogy az alperes megsértette meghallgatáshoz való jogot, mivel nem tette lehetővé, hogy a felperesek meghallgatás során szóban is előadják érveiket.

Másodszor a felperesek úgy érvelnek, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta az EK 81. cikk (1) bekezdését. E tekintetben kifogásolják, hogy az alperes az SKW Stahl-Metallurgie GmbH magatartását az SKW Stahl-Metallurgie Holding AG-nak tudta be. A felperesek továbbá előadják, hogy az azon vélelem megdöntésére vonatkozó követelményeket, miszerint az anyavállalat döntő befolyást gyakorol a leányvállalatára, lehetetlen teljesíteni. Az alperes továbbá az eljárásával megsértette a hivatalból történő vizsgálat elvét is.

Harmadszor a felperesek úgy érvelnek, hogy a Bizottság megsértette az EK 253. cikk szerinti indokolási kötelezettségét, mivel nem fejtette ki, hogy a felperesek észrevételei miért nem elégségesek az SKW Stahl-Metallurgie Holding AG által az SKW Stahl-Metallurgie GmbH-ra gyakorolt döntő befolyás vélelmének megdöntéséhez.

Továbbá azt kifogásolják, hogy az alperes a bírság kiszámításával összefüggésben több tekintetben is megsértette az egyenlő bánásmód követelményét.

Ötödször a felperesek előadják, hogy a Bizottság a bírság kiszámításával összefüggésben megsértette az 1/2003/EK rendelet⁽¹⁾ 7. és 23. cikkét, valamint az arányosság és a büntetések jogszerűsége elvét.

Végül a felperesek az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének megsértésére hivatkoznak, mivel a Bizottság az SKW

Stahl-Metallurgie GmbH-val szemben olyan bírságot állapított meg, amely meghaladja e társaság forgalmának 10 %-át.

(¹) A Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.).

2009. október 5-én benyújtott kereset — Evonik Degussa és AlzChem Hart kontra Bizottság

(T-391/09. sz. ügy)

(2009/C 297/36)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperesek: Evonik Degussa GmbH (Essen, Németország) és AlzChem Hart GmbH (Trostberg, Németország) (képviselők: C. Steinle, O. Andresen és I. Hermeneit ügyvédek)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság a 2009. július 22-i C(2009) 5791 végleges bizottsági határozatot (COMP/39.396 — „kalciumkarbid- és magnéziumalapú reagensek az acél- és a földgázágazatban”-ügy) a felperesekre vonatkozó részében semmisítse meg;
- másodlagosan az Elsőfokú Bíróság csökkentse az említett határozat 2. cikkének g) és h) pontjában a felperesekkel szemben kiszabott bírságot;
- másodlagosan a kérelem első pontjának elutasítása esetére az Elsőfokú Bíróság változtassa meg a határozat 2. cikkének g) és h) pontját oly módon, hogy az SKW Stahl-Metallurgie GmbH együttesen és egyetemlegesen felelős a felperesekkel szemben kiszabott bírság teljes összegéért;
- az Elsőfokú Bíróság a Bizottságot kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperesek a COMP/F/39.396 — „kalciumkarbid- és magnéziumalapú reagensek az acél- és a földgázágazatban”-ügyben 2009. július 22-én hozott C(2009) 5791 végleges bizottsági határozatot támadják. A megtámadott határozatban az EK 81. cikk, valamint az EGT-Megállapodás 53. cikkének megsértése miatt bírságot szabtak ki a felperesekkel és további vállalkozásokkal szemben. A felperesek a Bizottság szerint egységes és folyamatos jogsértésben vettek részt az EGT-ben — Spanyolországon, Portugálián, Írországon és az Egyesült Királyságon kívül — a kalciumkarbid- és magnéziumszektorban, amely jogsértés a piac felosztásában, a kvótákra vonatkozó megállapodásokban, az ügyfelek felosztásában, árrögzítésben, valamint az árakra, az ügyfelekre és az eladási mennyiségekre vonatkozó bizalmas információk cseréjében állt.

Keresetük alátámasztására a felperesek először is úgy érvelnek, hogy nem sértették meg az EK 81. cikket. E tekintetben előadják különösen, hogy nem vonhatók felelősségre olyan jogsértésért, amelyet korábbi leányvállalatuk, az SKW Stahl-Metallurgie GmbH követett el, mivel ők, illetve jogelődök azzal nem alkottak gazdasági egységet. A felperesek ezzel szemben bizonyították, hogy jogelődök nem gyakoroltak döntő befolyást az SKW Stahl-Metallurgie GmbH-ra. Ezáltal az alperes megsértette a személyes felelősség elvét, az ártatlanság vélelmét, a bűnösség elvét és a vétkesség követelményét is.

Továbbá a felperesek a velük szemben kiszabott bírságot is vitatják. E tekintetben előadják, hogy a megtámadott határozat sérti az 1/2003/EK ⁽¹⁾ rendelet 23. cikkének (3) bekezdését és a bírságkiszabási iránymutatást ⁽²⁾, valamint az engedékenységi közleményt ⁽³⁾, az egyenlő bánásmód és az arányosság elvét is.

Végül a felperesek úgy érvelnek, hogy a Bizottság az SKW Stahl-Metallurgie GmbH egyetemleges felelősségére vonatkozó megállapításával összefüggésben megsértette az EK 253. cikke szerinti indokolási kötelezettségét.

⁽¹⁾ A Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.).

⁽²⁾ Az 1/2003/EK rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatás (HL 2006. C 210., 2. o.).

⁽³⁾ A kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2002. C 45., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 155. o.).

2009. október 2-án benyújtott kereset — I. garantovaná a.s. kontra Bizottság

(T-392/09. sz. ügy)

(2009/C 297/37)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperes: I. garantovaná a.s. (Pozsony, Szlovák Köztársaság) (képviselők: M. Powell Solicitor, A. Sutton és G. Forwood Barristers)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

— Az Elsőfokú Bíróság részben vagy egészben semmisítse meg az EK 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/F/39.396 — kalciumkarbid és magnézium alapú reagensek az acél- és a földgázágazatban ügy) 2009. július 22-én hozott bizottsági határozatot a felperesnek címzett részében;

— másodlagosan, csökkentse a felperessel szemben az EK 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/F/39.396 — kalciumkarbid és magnézium alapú reagensek az acél- és a földgázágazatban ügy) hozott határozat 2. cikkében kiszabott bírság összegét;

— a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes keresetében a 2009. július 22-i C (2009) 5791 végleges bizottsági határozat részleges megsemmisítését kéri, amely határozat az EK 81. cikk olyan megsértésének minősülő kartell fennállását állapította meg a kalciumkarbid és a magnéziumszektorban, amelyért a felperes a Novácke chemické závody a.s. (a továbbiakban: NCHZ) társasággal együttesen és egyetemlegesen volt felelős.

A kereset két átfogó jogalapra hivatkozik.

A felperes először is azt állítja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és ténybeli hibát követett el, amikor az NCHZ magatartását a felperesnek tudta be, mind azáltal, hogy jogellenesen a felperesre hárította a bizonyítási terhet, mind pedig azáltal, hogy maga elmulasztott eleget tenni a bizonyítási tehernek. A felperes úgy véli, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a 100 %-os tulajdonban lévő leányvállalatokkal rendelkező anyavállalatokra irányadó vélelmet a felperesre, amely többségi részvényes volt egy olyan társaságban, amely közvetlenül részt vett a versenyjog megsértésében. Mindemellett a felperes azt állítja, hogy a Bizottság elmulasztotta bizonyítani, hogy a felperes a jogsértés idején valószínűleg és ténylegesen meghatározó befolyással rendelkezett volna az NCHZ felett.

Másodszor és másodlagosan, arra az esetre, ha az Elsőfokú Bíróság helybenhagyná a felelősség felperesnek tulajdonítását, a felperes a vele és az NCHZ-vel szemben együttesen és egyetemlegesen kiszabott bírságnak az 1/2003/EK rendelet ⁽¹⁾ 31. cikkével együtt értelmezett EK 229. cikk alapján az Elsőfokú Bíróságot megillető teljes körű mérlegelési jogkör keretében történő csökkentését kéri azon az alapon, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta az 1/2003/EK rendelet 23. cikkében foglalt, a forgalom 10 %-ára vonatkozó felső határt. A felperes szerint a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el, amikor hivatkozási évként a 2008. év helyett a 2007. évet vette alapul a forgalom 10 %-ára vonatkozó felső határ számítása során.

Ezenkívül a felperes azt állítja, hogy a Bizottság azon döntése, hogy eltér az 1/2003/EK rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében foglalt általános szabálytól, a lényeges eljárási szabályok megsértését jelenti, mivel a Bizottság köteles lett volna tiszteletben tartani a felperes meghallgatáshoz való jogát, mielőtt így jár el.

A felperes a vitatott határozat hiányosságaként továbbá előadja, hogy a Bizottság elmulasztotta megindokolni, hogy miért tért el azon általános szabálytól, mely szerint a forgalom 10 %-ára vonatkozó felső határ számítása során az előző üzleti évet kell alapul venni.